[1]जङ्घनकः-निका;
हन्ता-त्री, घातयिता-त्री, जिघांसिता-त्री, जेघ्नीयिता-जङ्घनिता-त्री;
इत्यादीनि सर्वाण्यपि रूपाणि भौवादिकगच्छतिवत् (376) बोध्यानि। [2]हनिष्यन्-न्ती-ती, [3]आहनिष्यमाणः, [4]प्रणिघ्नन्-[5]व्यतिघ्नन्-आघ्नन्-चौरस्य [6]निप्रघ्नन्-न्ती, [7]हत्वा-हतः-हतवान्-हतिः, [8]पद्धतिः, पदोपहतः, [9]पुत्रहतः-पुत्रहतः, [10]कुमारिहता,

---

1. गत्यर्थत्वे तु धातोः 'नुगतोऽनुनासिकान्तस्य' (7-4-85) इति नुगागमः। नुकः 'पदान्तवत्' इत्यतिदेशात् अनुस्वारः उपलक्ष्यते। 'अभ्यासाच्च' (7-3-55) इत्युत्तरखण्डेऽपि हकारस्य कुत्वेन घकारः। एवं सन्नन्ते सर्वत्र बोध्यम्।

2. 'ऋद्धनोः स्ये' (7-2-70) इतीडागमः स्यप्रत्यये परतः।

3. 'आङो यमहनः' (1-3-28) इति अकर्मकादस्मात् आत्मनेपदम्। 'अकर्मकात्' (1-3-26) इत्युक्तेः 'चोरमाघ्नन्' इत्यत्र परस्मैपदमेव। 'आजघ्ने विषमविलोचनस्य वक्षः' (किरातार्जुनीये 17-63) 'आहध्वं रघूत्तमम्' (भट्टिकाव्ये) इत्यादिषु सकर्मकस्थलेषु आत्मनेपदं चिन्त्यमेवेति **माधवाचार्याः**। **परे** तु पाठान्तरं तत्र-तत्राश्रित्य समाहितवन्तः। 'एत्य' इति अध्याहृत्य वक्षः, रघूत्तमं वा एत्य—इति **हरदत्तो** व्याचख्यौ।

4. शतरि, शपो लुकि, शतुः सार्वधातुकत्वेन ङिद्वद्भावात् 'गमहनजनखनघसां लोपः क्ङिति अनङि' (6-4-98) इति हन्तेरुपधाकारस्य लोपः। 'हो हन्तेः—' (7-3-54) इति कुत्वेन घकारः। 'नेर्गदनदपतपदघुमास्यतिहन्ति—' (8-4-17) इति उपसर्गस्थान्निमित्तादुत्तरस्य नेः णत्वम्।

5. 'न गतिहिंसार्थेभ्यः' (1-3-15) इति कर्मव्यतीहारात्मनेपदनिषेधः, धातोः हिंसार्थकत्वात् गत्यर्थत्वात् च।

6. 'जासिनिप्रहण—' (2-3-56) इति चोरस्य षष्ठी।

7. 'अनुदात्तोपदेश—'(6-4-37) इत्यादिना झलादिषु क्ङित्प्रत्ययेषु क्त्वा-क्तिन्-क्त-क्तवतुप्रभृतिषु अनुनासिकलोपः।

8. पादाभ्यां हन्यते=गम्यते इति **पद्धतिः**। अत्र धातोर्गत्यर्थकम्। क्तिन्। 'हिमकाषि-हतिषु च' (6-3-54) इति पादशब्दस्य पद्भावः। बाह्वादित्वात् (4-1-96) ङीषि **पद्धती** इत्यपीति **माधवः**। 'पदोपहतः' इत्यत्र तु 'पादस्य पद् आज्यातिगो-पहतेषु' (6-3-52) इति पदादेशः।

9. 'वा हतजग्धपरेषु' (वा. 8-4-48) इति पुत्रतकारस्य हतशब्दे परे वा द्वित्वम्।

10. कुमारी चासौ हता चेति कर्मधारये 'घरूपकल्पचेलड्ब्रुवगोत्रहतेषु—' (6-3-43) इति कुमारीशब्दस्य ह्रस्वः। कुमार्या हता इति समासे तु न ह्रस्वः—**कुमारीहता** इत्येव।